

*See raamat on väike ülevaade sellest,
mida olen aastate jooksul läbi elanud ja kogenud –
meeletu hulk reise, elamusi, sporti, muusikat ja fantastilisi kohtumisi
paljude toredate inimestega. Kogu minu käidud teekond on olnud
uskumatult huvitav – õpetlik, kohati väga raske/keeruline,
aga samas äärmiselt põnev.*

*Tänan teid kõiki, kellega olen saanud üheskoos jagada
meile antud eluminuteid!*

*Suur tänu Taimi Alavererele,
kelle abita seda raamatut poleks sündinud.*

*Suurim tänu minu kallile perele – abikaasa Aulile ja tütar Margaretile,
kes mind realselt elus hoiavad.*

Panus Eesti muusikasse, Eesti Muusikaauhinnad 2022. Foto: Kalev Lilleorg

MINA JA DIPLOMAATIA

Vitamiin kasutas helitehnik Mihkel Pikkuri teenuseid. Ta töötas raadiomajas ja et nii päeval kui öösel suurele koormusele vastu pidada, ta ka vahel magas seal. Mina ei tundnud esialgu tema tegevuse ja eriala vastu vähimatki huvi. Missugust kujutlusvõimet ja ettemõtlemisoskust helitehniku töö nõudis, sellest sain aru alles hiljem.

Kasutusel olnud kaheksarealine salvestusmeetod tähendas, et kui bass, trumm ja klahvpillid olid oma partiid sisse mänginud, oli tegemist jääva väärtusega. Tagasi võtta või muuta ei saanud enam midagi. Pidi omama väga unikaalset ettekujutust sellest, mida kõike veel tuli salvestada. Kuidas see kõik lõpuks koos kõlama hakkas, oli juba helitehniku töö, aga toona minu jaoks täiesti ebaoluline. Vitamiini algaastatel olime kõik veel üsna algelised muusikud, sestap võis salvestus kujuneda vägagi pikaks ja kurnavaks protsessiks. Nii tegingi ettepaneku, et kuna minul on trummipartiid peas valmis, siis salvestan need üksi, teised tehku oma etteasted hiljem, siis kui selleks valmis on, ja pole minu mure, kaua see neil aega võtab. Mõeldud-tehtud: ma mängisin oma trummipartii ära, kergitasin kaabut ja panin ukse kinni. Töö oli ju tehtud.

Täna võib see tunduda täieliku absurdsusena, kuid nii mõnedki Vitamiini suuremad hitid mängisin ma sisse just üksinda, lauldes peas omaette tekste ja mängides vaheosi. Ja kui nüüd sellel teemal ka nalja visata, siis proovige mängida/salvestada trumme superhitile „Roosiaia kuninganna”. See on trummarile kõige nürim ja kõige raskem laul, sest sõna otseses mõttes on vaja toksida ühte ja sedasama rütmi kogu laulu vältel! Ei mingeid breike, ei midagi huvitavat – mitte midagi, aga ajastus peab tiksuma täpselt. Ja sel ajal ei mängitud ju klikki, vaid sisemise kella järgi! Proovige salvestada üksi seda nüri biiti tervelt kolm ja pool minutit ja te saate aru, kui raske see on!

Kuid ühe minu kirjutatud loo salvestamisel tekkisid bändiga loominguksid lahkkelid. „See on sinu lugu, tee, mida tahad,” arvasid bändikaaslased ja lahkusid stuudiost. Jäin sinna täiesti üksi koos oma ideedega, mida ma ei osanud teostada.

Nüüd oli saabunud hetk, mil pidin Mihkel Pikkuri endale appi

paluma. Ja ta tuli, seletades mulle kogu asja olemuse üsna põhjalikult lahti. Võrdleksin tekkinud olukorda olukorraga lennukis, kui sind äkitselt kutsutakse lennuki kokpitti, kus sulle siis selgitama hakatakse, mida kõigi nende nuppudega teha saab. Aega on aga väga vähe, et see selgeks saada ... Mihkel seisis varjuna mu kõrval, kui hakkasin elus esimest korda miksima, ja mul oli tõesti tunne, nagu juhiksin lennukit. See oli justkui ellujäämiskursus. Nii algaski minu kui produtsendi ja helirežissööri teekond. Miksin heli tänaseni.

Kord astusin juhuslikult sisse Linnahalli stuudiosse, kus parasjagu oli salvestamisega ametis Peeter Vähi. Instrumentaalloos oli kuulda trompetimängu, mis mulle millegipärast sügavamalt muljet ei avaldanud. Pets küsis minu arvamust ja teatasin talle kõva selge häälega: „Ei noh, täitsa normaalne asi muidu, aga tean siiski vähemalt kümnet trubameest, kes lajataks ikka sada korda vingemalt. Sissemängitud trompetipartii on ju pehmelt öeldes jama!”

Peeter Vähi pööritas silmi ja lükkas mu jõhkralt uksest välja. Koridoris sain korraliku peatäie sõimata. Aga kust mina pidin teadma, et materjal, mida mulle kuulata oli antud, pärines Eesti parima, kuid selleks ajaks juba vananeva trompetisti Abi Zeideri viimaselt sooloplaadilt, ja et kui olin oma arvamuse ladusalt ette kandnud, istus maestro ise minu selja taga?

Rääkides aga täna Abi Zeiderist ja vaadates-kuulates tema parimate aegade salvestusi, olen küll esimene mees, kes ütleb, et Abi Zeider ja Jaan Kuman on Eesti kõigi aegade kõige profimad trompetimängijad. Ausalt.

- JAAN ROHUMAA, sõber ja bändimänedžer: *Me polnud Mikuga konkurendid ja ehk oli just see põhjuseks, miks saime omavahel alati hästi läbi. Kui võimalus oli, jagasime nii hotellituba kui rongikupeed. Meie „lainepikkus” ja arusaamad asjadest lihtsalt sobisid.*

Miku ja bändiliikmete vahel tekitas aga konkurents nii mõnelgi korral palju paksu verd. Arusaadav tegelikult – Targo on nende kõigi jaoks lihtsalt häirivalt andekas.

Kas looming on midagi habrast, õhulist ja ilusat? On ikka. Kuid samas on looming ka karm võitlus. Ja andekam võidab. On

normaalne, et igas loomingulises kollektiivis tekib sellel pinnal palju madistamisi, aga see kõik käibki asja juurde ja rivaliteet on reeglina edasiviivaks jõuks. Sportlasehingega Mikk Targo aga rivaale ei karda ja nendes olukordades temalt mingit nännutamist loota ei ole. Ta ütleb otse välja, mida asjast arvab, ja soovitab vastaspoolel külmalt hakkama saada. Targo ja diplomaatia ei ole tõesti selles kontekstis parimad sünonüümid. Ja muusikud, kes tihtipeale on õrnad boheemlastest murulillekesed, selliseid asju muidugi kuigi lihtsalt ei aktsepteeri.

- *ARI DUBIN, legendaarne mänedžer ja orgunnimeister: Mikk Targo on üks teravamaid, et mitte öelda ülbemaid inimesi, keda ma tean. Ta valib hoolikalt inimesi, kelle peale oma aega raiskab. Ometi ei suuda ma meenutada ühtegi meievahelist tõsisemat riidu. Äris on ta paindumatu ja ei tee iialgi järeleandmisi ei hinnas ega tingimustes. Kuid soovides kedagi aidata, teeb Mikk seda „kogu raha” eest.*

Kuigi Vitamiin säras täies hiilguses, ei takistanud see mind tülli minemast bändi mänedžeri Jüri Mitiga.

Olime järjekordsele mängule läinud. Üks esinemine kestis toona kuni kuus tundi – see tähendas reaalselt laval mängimist, sest kolhoosipeod lõppesid kell kolm või neli hommikul. Kuigi saime tolle aja kohta head tasu, oli lava taga pillimeeste ruumis kaetud ka laud, millelt ei puudunud viina- ja konjakipudelid.

Kuna Vitamiinis kehtis kuiv seadus, võtsime ka neid pudeleid nagu töötasu. Panime need tavaliselt kõrvale, et need „palgafondina” kaasa võtta, maha müüa ja raha omavahel jagada. Kuna pudeleid enam laual polnud, toodi alati uued. Ma ei kujuta isegi ette, mida kultuurimaja direktor mõelda võis – millised joodikud me oleme! Pudelid oleks justkui hetkega tühjaks joodud, ja kindlasti ta arutles omaette, et huvitav, kui palju me kanname, et veel esinedagi suudame ... Viisakate inimestena ei heitnud meile keegi midagi ette.

Seekord esinesime ühe mu tuttava pulmas. Ja tekkis väga rumal olukord, sest Vitamiini juht Jüri Mitt pani pudelid vaikselt enda jaoks

kõrvale. Peokorraldaja oli nende haihtumisest imestunud ja mina ütlesin, et ei tea asjast midagi. Kuni tegin bändi juuresolekul umbes kell viis hommikul Miti koti lahti.

Kui väiklane, aga ilmekas tegu. Eriti veel bändi kui meeskonna suhtes. Läkski löömaks. Panin Mitile paar pauku ära ja Mitt pani mulle. Mispeale teatasin, et nüüdsest ma enam Vitamiinis ei mängi. Ja mind ei huvitanud üldse sellel hetkel, mis edasi saab. See oli minu jaoks väga põhimõtteline vargus ja kogu bändi reetmine.

Tegelikult tüdinesime me kõik Vitamiinist. Võimalik, et Vitamiinist hakkas tüdinema ka publik.

- PEETER VÄHI, bändikaaslane: *Kui suundusin pärast Vitamiini hääbumist süvamuusikasse, ei tahtnud ma tükil ajal teada midagi, mis Eesti popmuusikas toimub. Ma isegi häbenesin natuke oma bändiminevikku – see kõik lihtsalt ei sobitunud minu uude ellu. Oli aeg, mil ma üritasin oma endistest bändikaaslastest üldse kõrvale hoida ...*

FESTIVAL! FESTIVAL!

Aastatel 1979–1991 toimunud Tartu levimuusikapäevad olid muusikute jaoks alati väga eriliseks sündmuseks – selle jaoks leidsid aega kõik! Moodustati uusi projekte ja kirjutati väga palju uut muusikat – kõik tahtsid olla erilised ja millegagi üllatada nii publikut kui ka oma kolleege. Oli tõeliselt lõbus kord aastas kokku saada, mõtteid vahetada ja ööbida jõelaeval Lermontov, kus kella kuueni hommikul röökisid Gunnar Graps ja Urmas Alender *blues*'i. Aga, mis peamine, lavataguse lõbusa elu kõrvalt ei unustatud teha laval väga head ja erilist muusikat.

Esimestest muusikapäevadest aastal 1979 meenub, et mina ja mu sõber Peeter Oronen ööbisime hotellis Tartu, mis oli toona pigem ühikas. Haises, oli must ja külm, hommikusöögiks hakkas all sööklas

Sunshine Reggae Surprise Band

Seisavad vasakult: Roald Jürlau, Urmas Pedra, Aarne Saluveer, Mikk Targo ja Harry Kõrvits
Istuvad: Antonio Malanda, Tiit Kõrvits

kokk mingit rõvedat kala praadima kell viis hommikul, nii et terve hotell ja ka meie riided haisesid veel mitu päeva selle lebra järele.

Äkitselt, umbes kell kaheksa hommikul lendas uksest sisse koristajamutt, kellesarnaseid nimetasid muusikud hellitavalt muristajakottideks. Ta haaras magavalt minult ja Peetrilt tekid ja kimas minema. Jooksin talle mööda koridori järele ja karjusin: „Kas sa oled lolliks läinud?” Tema üle õla vastu: „Meil on laupäevak ja koristaja on ka inimesel!”

Minu sõber Urmas Pedra, kelle hüüdnimeks oli Gulf, tuli aga aastal 1981 mõttele, et oleks vaja värvata merekoolist mõned mustanahalised ja teha nendega koostöös üks vinge *reggae*-projekt. Mere-kooli ühiselamu valvur kuulas meie soovid ära ja juhatas lahkelt vene keeles: „Ah need pruuniks suitsutatud poisid? Nad on viiendal korrusel!”

Ühest raudvooditega toast kostis juba kaugele stiilipuhast *reggae*-muusikat. Muud mööblit toas polnudki kui neli reformvoodit, milles igauhes vedeles üks mustanahaline, hunnik riideid põrandal, keset tuba mängis grammofon ja selle kõrval kõrgus meetrine plaadivirn. Kõlas Bob Marley.

Meie küsimuse peale, kes tahab *reggae*-bändi teha, kargasid kõik püsti ja raporteerisid: „Yes!”

Mõeldud, tehtud! Bändi koosseis kujunes järgmiseks: trummi-del Harry Kõrvits, klahvpillidel Aarne Saluveer, basskitarril Roald Jürlau ning kitarridel Mikk Targo ja Tiit Kõrvits. Gulfi ülesandeks jäi *conga*'de mängimine ja nelja aafriklase asjaks laulda. See kõik nägi visuaalselt tõeliselt äge välja. Tõsi küll, üsna varsti selgus, et laulda oskas poistest ainult üks, ülejäänud kolm olid lihtsalt butafooriaks. Aga mis siis!

Proove hakkasime tegema tolleaegse Pedagoogilise Instituudi saalis. Antonio Malanda Kongost soovis laulda laulu „Let It Be” ansambli The Beatles repertuaarist. Meie silmadesse tekkisid suured küsimärgid. Mis „Let It Be”? Me soovisime ju teha *reggae*-bändi! Antonio sai lõpuks kõigest aru ja võttis Bob Marley ette.

Mul õnnestus talle tuua Ministrite Nõukogu autobaasi puhvetist paar banaani ja see liigutas teda väga. Ta polnud kodusse Aafri-

kasse sattunud juba mitu aastat ja nüüd Tallinnas banaane nautides vajusid ta silmad õnnetundest pahupidi. See oli ju ENSV!

Bänd sai nimeks Sunshine Reggae Surprise Band. Õppisime selgeks poole tunnise kava ja andsime ennast levimuusikapäevade meeskonnale üles. Töötas tulla üks tõeliselt lahe ülesastumine.

Tartu Ülikooli ajaleht kirjutas 17. aprillil 1981: „Sunshine Reggae Surprise Band, nagu nimigi ütleb, tahab valmistada publikule üllatust. Seepärast märkigem vaid, et grupi eestvedajaks on tartlastele Uuest Generatsioonist hästi tuntud Mikk Targo.”

Tartu levimuusikapäevad ei olnud mingi naljategemise koht. Alla hindlusi ei tehtud kellelegi ja meiegi tegime kõvasti proove. Mõtlesime ka väljanägemise peale ja palusime aafriklastel ennast järgmiseks prooviks korralikult üles lüüa. Seda nad ka tegid, tulles kohale Kongo ja Namiibia rahvariites. Kukkusime vaimustusest pikali!

Kui õige aeg käes Tartusse sõita, laenas Gulf autobaaasist Volga ja sõitis vahvatele Aafrika poistele järele.

Merekooli ühiselamu ees seisis kell kümme hommikul kolm musta meest. Üks oli selgelt puudu. Ja puuduv isik oli loomulikult just see, kes ainsana reaalselt laulda oskas. Kolm sõpra, kes olid rohkem tantsumehed, palusid lihtsalt oodata – küllap ta kohe tuleb!

Aga tähtsolist ei tulnud. Tuli hoopis merekooli direktor, kes bändihuvilised aafriklasted otsekohe tundidesse kamandas. Kuid enne kui norgus ninaga Gulf ühiselamu eest ära sõita jõudis, loivas uksest välja rahvariites Antonio Malanda. Ta nägi stiilne välja. Oli totaalselt sisse maganud ja tänu sellele ei jäänud ka koolidirektorile vahele. Gulf lükkas laulja autosse, andis gaasi ja kihutas Tartu poole. Enam ei tohtinud midagi jääda saatuse hooleks!

Hoolimata kolme butafooresineja puudumisest õnnestus meie kava sajabrotsendilisel. Rahvas kargas püsti ja möll käis võiduka lõpuni – publiku hulgas polnud kedagi, kes ei teadnuks laulu „Zion Train Is Coming Our Way”. Oma lauljadebüüdi teinud Antonio Malanda sai toimuvat nähes sellise šoki, et kohati pidi Tiit Kõrvits ise mõne loo lõpuni laulma, sest Antonio ei suutnud lihtsalt enam ühtegi nooti toota. Eufoorias kongolane jooksis pärast esinemist mööda lavataguseid ja karjus: „Festival! Festival!” Vaat nii sügava

mulje oli see esinemine tema hinge jätnud. Meie ei karjunud, kuid eufoorias olime sellegipoolest kõik – see oli tõeliselt lahe! Maailma esimene Eesti–Kongo bänd oli sündinud.

Hiljem selgus, et festivali korraldajad olid saanud meie projekti pärast kõva peapesu. Nimelt paiknesid ka Tartus mõningad Vene sõjaväeosad, mistõttu välismaalased tohtisid seda linna külastada ainult erilubade alusel. Antonio Malandal loomulikult mingit eriluba taskus ei olnud, kuid õnneks see teema siiski kuidagi vaibus ja suuremat pahandust toimunu pärast ei sündinud.

PEA EES MOBILESSE (1980)

Ansambel Mobile koosseisus olid Marju Länik, Margus Orav, Elmu Värk ja Mati Vaarmann. Bändis tegutses ka puhkpillirühm ning neil oli isegi paar lavastatud numbrit, milles löid tantsijatena kaasa Asta Unt ja teiseks solistiks olnud Ahti Nurmis ise.

Mingil hetkel, kui olin juba Vitamiinist lahkunud ja Mobile trummar läks äkitselt sõjaväkke, kutsuti punkti mind. Küsimuse peale, millal on kontsert, sain lakoonilise vastuse: homme! „Ahah,“ mõtlesin mina. Kuna olin vaba, oli väljakutse lahe ja läksin lahingusse.

- URMAS PEDRA, autobaasi klubi diskor: *Ministrite Nõukogu autobaasis töötasin ma koos isaga. Autobaaasi direktor Juhan Voites oli tänu oma ooperidiivast abikaasale Margarita Voitesele ülimalt kultuurilembene mees. Ta lõi hea visionäärina autobaasi ruumidesse kultuuri- ja spordiklubi, mis sai nimeks Mobile ja mille sai endale ka üks siin alustanud muusikakollektiividest. Mina tegin seal diskosid.*

Bändiproovide tegemiseks olid Mobiles ideaalsed tingimused, kus proovi vaheaegadel sai baaris kohvi juua ja võtta napsigi. Autobaaas oli küll kinnine asutus, kuid nimekirja alusel oli alati võimalus ka oma sõpru ja tuttavaid sisse smugeldada.

Veetsin palju aega koos Miku venna Paabuga ja teadsin seetõttu kogu nende peret. Kui ansambli Mobile löökriistamängija sõjaväkke võeti, sai selle koha endale Mikk, kellest selleks hetkeks oli saanud juba väga arvestatav trummar. Nii sai ka temast tihe autobaasi külaline.

Autobaas, kuigi kinnine koht, mida valvasid miilitsad, oli lausa keeva muusikaeluga paik. Sealse baari jookide valik oli parem kui Viru hotellis ja baaridaam Tiiu valas neid pidulistele alati lahkelt välja. Tehti proove ja baaris võeti napsi. Ka minu esimene proov ansambliga Mobile möödus selles baaris magusat vermutit mekkides.

Tiiu mees Jaan oli stiilipuhas ja väga eriline „ärikas”. Ta kandis kullast klotseid, nahkpintsakut ja suuri Soome prille. Rämehäälne Jaan osutas autobaasi natšalnikutele kõikvõimalikke valgustkartvaid teeneid, mille tulemusel teenis ta ära ka staatust kinnitava valge Volga, umbes 200ruutmeetrise maja Suurupis ja õiguse sõita autoga 150 kilomeetrit tunnis. Miilitsad seda meest ei tülitanud. Ja mul oli temast hiljem palju abi.

- URMAS PEDRA, autobaasi klubi diskor: *Ühel ansamblite tariffitseerimisel – toona pidid kõik artistid oma taset asjatundjate komisjonile ettemängimisega tõestama – istusid žüriis Eesti muusika suurkujud. Kui Marju Länik oma bändiga etteaste lõpetas, ütles Valter Ojakäär: „Selle bändi võib edasi lasta küll – neil on nii kõva vedur!” See vedur oli loomulikult Mikk Targo.*

Ma ei tegelenud kunagi ainult oma trummipartii mängimisega. Mõtlesin laiemalt, kuulates lugude ülesehitust. Saanud teada muusikapala vormi, olin põhimõtteliselt võimeline selle kohe ka ära mängima, lähtudes loogikast ja tunnetades tervikut. Enne esimest esinemist Mobilega jõudsin kogu kava ainult ühe korra läbi mängida.

Leppisime kokku, et bassimees Margus Orav annab mulle kontserdi ajal märku, mis selles laulus mind ees ootab. Nooti ma ju tunnen ja mitte halvasti, aga minu põhimõte oli, on ja jääb, et noodist ma ei mängi. Muidu ei voola muusika minust läbi.

LIBA – MÄKS

Erinevalt teistest elas Mäks kontserdituuride ajal sviidis. Paraku ta seda alati ei vajanudki. Milleks, kui samas linnas oli ootamas mõni imekaunis pruut? Nii jäigi sviit mõnikord vabaks, aga lahke Mäks lubas seda kasutada oma mitte nii privilegeeritud kolleegidel.

Ilusatest tüdrukutest Venemaal puudust polnud. Juba üsna varsti oli veel üks muusikutest leidnud endale unelmate kaunitari, kelle ta loomulikult lahkesti „oma” uhkesse hotellituppa aega veetma kutsus. Hotelliküllastajate, eriti vastassugupoole esindajate kutsumine oli nõukaajal kohati lubamatu tegevus ja tütarlastega hotellis ajaveetmine polnud mõnikord isegi päeval lubatud. Et sellised asjad juhtuda ei saaks, istusid igal korrusel tädikased, keda kutsuti gornitšnajadeks ehk korrusemuttideks.

Minu sõber pillimees, kes oma väljavalituga Mäksi sviiti tahtis suunduda, ei olnud staariga õigupoolest üldse sarnane. Teda ja tema kaaslast peatas korrusemutt kohe: „Kuhu minek?” Pillimees näitas hotellitoa võtit ja mutt muutus ärevaks – paberite järgi on see ju Mäks ise!

Et olukord kontrolli alla saada, kutsus korrusevalvur kohale kõik sellel õhtul hotellis korda pidanud prouad. Konsiilium arutas asja ja leidis, et tegelikult on see mees ikka natuke Mäksi moodi küll. Et aga viimasedki kahtlused hajutada, palusid nad potentsiaalsel sviidihõivajal siiski natuke laulda. Liba–Mäks tõmbas kopsud õhku täis ja lauliski. „Spasite, spasite, spasite, razbitoje serdse majoo ...” kaikus üle terve korruse.

Heldinud tädikased plaksutasid kaasa, said autogrammid kätte ja juhatasid vastarmunud hotellituppa. Mis siis, et polnud lubatud – ikkagi päris Mäks!

VÄLJASPOOL JÄRJEKORDA

Kord tulime Muusik Seifiga Moskvast Tallinnasse viimase lennukiga, mis väljus kell 23.30.

Vene reisijatel oli alati tunne, et kõik peavad saama lennukisse korraga, esimesena. Nii kaasnes ka seekord pardaleminekuga meeletruugimine, kisamine ja üleüldine paanika. Ilmselt polnud neile lihtsalt kunagi öeldud, et lennuk ei hakkagi liikuma enne, kui kõik reisijad on peal.

Olime siiski selle väikese pisiasjaga kursis ja lubasime kõik enda ees lennuki pardale, jäädes ise lahkesti viimasteks. Kõige viimasena meie bändist istus lennukisse Mati Vaarmann. Lennuk oli pilgeni rahvast täis.

Mõne aja pärast kõlas stjuardessi teade, et viimasena sisenenud reisijal tuleb ilmuda lennuki kapteni juurde. Hämmingus Mati tõusis püsti ja läks. Lennuki koridorikardinad sulgusid tema järel sahal.

Hetk hiljem ilmus samade kardinade vahelt Eesti NSV Ministrite Nõukogu esimees Indrek Toome ja istus Mati kohale. Viimane kõn-dis aga lennukist välja, veetis öö lennujaamas ja jõudis Tallinnasse järgmisel hommikul. Vaat nii!

PÕHJANI!

Pärast üht järjekordset väsitavat kontserdipäeva kogunesid Uljanovski linna askeetlikusse hotellituppa kaks bändi – Muusik Seif ja Zemljane. Pisikesse ruumi mahtus probleemideta ära viiesteist inimest, teiste seas konferansjee Aleksandr Ruzov. Mees, kel oli lavale tulles vaja öelda kaks-kolm sõna ja terve saal oli tema lummuses. Ta oskas publiku üles kütta ka täiesti tundmatu bändi jaoks nii, et kontserdi sai lugeda õnnestunuks juba enne esimese loo kõlamist. Aleksandr oli suurepärase inimestetundja, väga hea suhtleja ja igas mõttes oma ala täielik professionaal.

Ühel Zemljane bändiliikmel oli sellel õhtul sünnipäev ja ehkki hotellis algas öörahu kell 23, ei saanud me seekord oma pidu pidamata jätta. Saabusime ju kontserdipaigast alles enne südaööd. Täistuubitud hotellituba muutus suitsetamisest kiiresti siniseks, lõbus napsivõtmine oli alanud ja üsna pea paisus sõbralik lärm üle terve hotelli.

Siis aga avanes uks ja sisse astus kolm miilitsat. Aleksandr vaatas üle öla, hindas olukorda ja kehastus sekundiga ümber.

„Toost!” hüüdis Ruzov ja tõstis klaasi. „Ma räägin teile tänasest sünnipäevalpasest!”

Ruzov rääkis, kõik vaikisid, mõnel jooksid silmist pisarad. Tema jutt oli niivõrd liigutav, et mitte keegi, sealhulgas miilitsad, ei saanud lihtsalt sõna suust. Täiesti sundimatult, kordagi oma kõnet katkestamata, valas Aleksandr kõikide klaasid täis, ulatades ühe neist ka kõige lähemal seisnud mundrikandjale.

„Põhjani!” lõpetas Ruzov oma kõne.

Hüpnotiseeritud seltskond kuuletus kohe. Ka miilitsad.

Seepeale pöördus meisterkonferansjee võimukandjate poole ja käratas: „Ja nüüd tõmmake minema siit! Te olete purjus peaga töö!” Vene keeles kõlas see vägagi mahlakalt: „*Pošli nahhui otsjuda, võ pjannõ na rabote!*”

Miilitsad valgusid, selg ees, uksest välja. Ja meie pidu jätkus.

MA TEEN SINUST STAARI!

Muusik Seifiga tuuritamise käigus tekkisid minu ja Marju Läniku vahel teatud vibratsioonid. Need olid head vibratsioonid.

Marjut ei teinud õnnelikuks Tõnis Mägi soojendusesinejaks olemine ja just sellel ajal kutsuti teda ansamblisse Vitamiin, mille liige mina olin juba olnud. Marjule tundus see pakkumine soodsana ja ta lahkus Muusik Seifist. Temaga koos lahkusin ka mina.

Tagasi vaadates oli see minu poolt ehk natuke läbimõtlematu

Ansambli Kontakt teine koosseis. Tagareas (vasakult): Toomas Rull, Imre Orro, Taago Daniel, Mikk Targo. Esireas: Marju Länik ja Allan Sarri

samm, kuid astusin selle ja otsustasin, et hakkam nüüdsest Marjule laule kirjutama. Ja ainult temale.

Käisin esialgu Vitamiini ja Marjuga kaasas lihtsalt seltskondlikus mõttes – trummarikoht oli juba hõivatud. Ent ajapikku laabusid minu ja Jüri Miti sassiläinud suhted ning minust sai peagi taas bändi täieõiguslik liige.

Enne esimest Vitamiini palgapäeva olime Marjuga ühes Narva hotellis silmitsi olukorraga, kus meil polnud kahe peale kokku rohkem raha kui neli kopikat. Aga see ei olnud meile probleem. Ostsime selle nelja kopika eest ühe saia ja tegime sõbralikult pooleks.

- JAAN ROHUMAA, sõber ja bändimäenedžer: *Marju Länik ja Mikk Targo on olemuselt võitlejad. Nad olid head võitlejad koos ja on seda ka eraldi. Kumbki neist ei oota, millal abstraktne „keegi” neile leivapalukese suhu paneb. Nad on mõlemad väga kõrge stressitaluvusega ja saavad hästi hakkama erinevates nigelates oludes – olgu selleks siis ööbimine lennujaamas või jääkülm rongikupee.*

Marjul ja Mikul omavahelise sisemise põlemisega probleeme ei olnud. Oli periood, mil neil oli teineteist väga vaja. Igas mõttes. Tuli põles kord heledamalt, kord tuhmimalt, kuid ei kustunud kunagi. Nende eraeluline hektilisus avaldas sündinud muusikale vägagi positiivset mõju. Tundeline konflikt, mis Miku ja Marju vahel valitses, oli omamoodi mootoriks neile mõlemale. Ka vihkamine võib olla mõnikord produktiivne – inimesed teevad elus tihti paljusid asju viha ajal. Ja teist sama palju armastuse pärast.

„Ma teen sinust staari!” kinnitasin ma Marjule. Olin veendunud, et Vitamiini solistik olemine oli tema jaoks liiga väikeseks väljakutseks.

Ja nii moodustuski minu eestvedamisel uus bänd Kontakt, mille koosseisus olid Mikk Targo, Agu Tammeorg, Imre Orro, Taago Daniel ja Aarne Saluveer.

Pressisin Tallinna Filharmoonialt välja kontserdisaali Rossija kontaktid ja lihtsalt helistasin. Rääkisin ühe hingetõmbega suurepärasest artistist Marju Länikust, tema heast saatebändist ja ilusatest lauludest.

